

Arrest

nr. 281 140 van 30 november 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 4 oktober 2019, diende op 9 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zijn vingerafdrukken werden genomen op 13 januari 2016 in Duitsland en op 8 december 2017 in Frankrijk (Eurodac).

1.2. Op 30 mei 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 1 juni 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 09/10/2019

Overdracht CGVS: 15/09/2020

U werd gehoord op 22 oktober 2021 van 9u12 tot 13u35 op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Farsi machtig is. Uw advocaat, meester Kakiese Lowambuy loco meester Loobuyck, was gedurende het hele persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u half Koerdisch (aan vaderszijde) en half Fars (aan moederszijde), bent u afkomstig uit Ghazvin en bezit u de Iraanse nationaliteit. Overdag werkte u in een bouwbedrijf en 's avonds en 's nachts werkte u bij een taxibedrijf. Twee jaar voor uw vertrek uit Iran had u alcohol gedronken en belandde u met enkele vrienden met de auto in de gracht. Er werd een dossier opgesteld en u werd veroordeeld tot het betalen van een boete en het ondergaan van zweepslagen. Voor deze arrestatie was u een gelovige moslim, maar u begon te twijfelen aan de islam nadat u begon te denken waarom u voor het drinken van alcohol zo erg gestraft werd en omwille van de verschillende visies die uw ouders hadden over de islam. U stopte uiteindelijk met in de islam te geloven en geloofde ook niet langer in God.

Een achttal maanden voor uw vertrek uit Iran leerde u R.B. kennen, een Armeense christen. Hij maakte vaak gebruik van uw diensten als taxichauffeur. In de herfst of winter van 1393 (Perzische kalender, stemt overeen met de herfst of winter van 2014) nam R.B. u mee naar een bijeenkomst van een aantal van zijn vrienden. Eenmaal binnen merkte u op dat zij aan het bidden waren. U voelde zich er welkom en had door dat dit met het christendom te maken had, maar R.B. zei hier zelf niets over. Twee weken later ging u nogmaals mee met R.B. Na de derde bijeenkomst vertelde R.B. u dat deze bijeenkomst een huiskerk was en zij in het christendom geloofden. U was echter gestopt met geloven en het was pas na twee maanden deelname aan de huiskerk, toen u las dat u God niet kiest, maar dat het Jezus is die u kiest, dat u meer interesse begon te tonen in het christendom. U ging twee à drie maal per maand naar de huiskerk. Twee maanden voor uw vertrek uit Iran besloot u ten slotte om zich te bekeren tot het christendom. Een week voor uw vertrek belde u naar R.B. omdat u hem al drie dagen niet gehoord had. U kreeg hem niet te pakken en was ongerust. Twee of drie dagen later verliet u het taxibureau met een klant. Kort hierna belde uw baas u op en zei hij dat er twee of drie agenten in burger langsgekomen waren op het bureau op zoek naar u. U ging naar uw nonkel in Urmia en bleef er een week terwijl hij een smokkelaar voor u regelde. Twee dagen nadat de agenten bij het taxibureau waren langsgekomen, vielen ze ook binnen in uw huis. Ze vertelden uw vader dat u een zware fout gemaakt had en namen uw identiteitsdocumenten en enkele privéspullen mee. Na deze inval belde uw vader u op om u hiervan op de hoogte te brengen. U stak op 25/07/1394 (17 oktober 2015) op illegale manier met een camion de grens over naar Turkije. Via Griekenland, Noord-Macedonië, Servië en Kroatië kwam u aan in Duitsland, waar u op 13 januari 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende. Na een half jaar vertrok u uit Duitsland omdat men u op basis van de Dublin-verordening naar Kroatië wou terugsturen. U ging naar Frankrijk en diende er op 8 december 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Nadat dit in september 2019 geweigerd werd, besloot u naar België te komen. Hier diende u op 9 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Na uw aankomst begon u in Doornik elke zondag naar de kerk te gaan. Drie maanden na uw aankomst ging de persoon die van het Frans naar Farsi tolkte weg en had u niet langer een tolk. Tijdens de lockdowns omwille van corona kon u niet naar de kerk en kwam u met andere mensen in uw opvangcentrum samen om de Bijbel te lezen. Zodra de kerk weer open ging, maakte u reservaties om plaats te hebben. Er was echter niemand meer die u uitleg kwam geven over de inhoud van de Bijbel en de achterliggende betekenis. Omwille van uw bekering tot het christendom vreest u voor uw leven bij een terugkeer naar Iran.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw origineel Iraans rijbewijs; foto's van uw religieuze activiteiten in België; een attest van de kerk in Doornik opgesteld door M.K. op 21 januari 2021 waarin staat dat u sinds oktober 2019 aan vieringen deelneemt en zich ondanks taalmoeilijkheden aan het integreren bent in de gemeenschap; een attest van de kerk in Doornik opgesteld door H.B. op 30 januari 2021 waarin staat dat u sinds oktober 2019 deelneemt aan de activiteiten van de kerk; een screenshot van een van uw geblokkeerde facebookaccounts.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient voorts te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst legt u een veelvoud van tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw reisweg. Enerzijds verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met het vliegtuig Iran verlaten te hebben in het bezit van een vals paspoort (Verklaring DVZ, vraag 37, ingevuld bij de DVZ op 30 oktober 2019). Op het CGVS daarentegen verklaarde u met de vrachtwagen de grens overgestoken te hebben zonder ooit gebruik gemaakt te hebben van uw vals paspoort (CGVS, p. 12). Het louter bevestigen van de versie op het CGVS kan niet weerhouden worden als rechtvaardiging voor dergelijke inconsistentie (CGVS, p. 19). Vervolgens bent u ook tegenstrijdig over wat u met uw vals paspoort deed. Aanvankelijk smeedt u dat weg in Servië (CGVS, p. 3) om later te verklaren dat u dit in Turkije wegsmeedt (CGVS, p. 12-13). Na confrontatie verklaarde u niet meer te weten waar u dit wegsmeedt en dat het al zes jaar geleden was (CGVS, p. 19-20). Bovendien verklaarde u bij de DVZ dat Servië uw eindbestemming was, maar dat u er nooit geweest bent (Verklaring DVZ, vraag 36, ingevuld bij de DVZ op 30 oktober 2019), terwijl u op het CGVS meermaals zei door Servië gepasseerd te zijn (CGVS, p. 3 en 12-13). Na confrontatie verklaarde u dat u er wel degelijk geweest was - u moest er immers passeren want anders kon u niet naar Kroatië gaan - en dat u er sowieso moest passeren want u had er een visum voor (CGVS, p. 20). Deze rechtvaardiging kan gezien uw expliciete uitleg in oktober 2019 niet weerhouden worden. Bovendien is het zeer vreemd dat u verklaarde daar geweest te zijn aangezien u een visum voor Servië had. U had uw paspoort immers luidens uw laatste versie weggesmeten in Turkije en ging de grenzen illegaal over zonder langs de grenscontrole te passeren (CGVS, p. 12-13). Gelet op bovenstaande elementen kan niet langer geloof gehecht worden aan uw reisweg of uw verklaringen met betrekking tot uw paspoort. Bovenstaande vaststellingen doen sterk vermoeden dat u uw paspoort doelbewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties omdat er hierin mogelijks informatie staat die niet met uw verklaringen die u op het CGVS aflegde overeenstemmen. Dit ondermijnt tevens uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens kan van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd verwacht worden dat hij gedetailleerd, consistent en coherent kan vertellen over het proces van zijn bekering en zijn geloofspraktijk, zeker gezien de Iraanse context, waar een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is en waar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekeringsproces kunnen evenwel geenszins overtuigen. Binnen diezelfde Iraanse context is het ongehoord dat iemand die u niet kent en die voordien nooit met u over het christendom gesproken had u zonder ook maar iets van uitleg te geven mee zou nemen naar een huiskerk, zeggen dat het een bijeenkomst van kameraden was en u moest meegaan (CGVS, p. 15). Dat u gewoon kon binnenlopen zonder dat er u vragen gesteld werden enkel en alleen omdat u met R.B. mee was (CGVS, p. 16), overtuigt hoegenaamd niet. Dat hij u naar meerdere bijeenkomsten mee zou nemen en u pas na de derde bijeenkomst zou vertellen dat het om een bijeenkomst van een huiskerk ging (CGVS, p. 15), maakt uw uitleg nog ongeloofwaardiger. Dat een gewone bekeerling dit al zou doen is ongeloofwaardig, maar dat een Armeniër als R.B. (CGVS, p. 9 en 13) dit zou doen tart, gelet op de Iraanse context en de situatie voor Armeniërs, alle realiteitszin. Deze praktijken gaan ook in tegen de veiligheidsmaatregelen die luidens uw verklaringen golden in uw huiskerk, zoals niets zeggen over de huiskerk, waar de bijeenkomsten doorgingen of wat u daar deed (CGVS, p. 17).

Daarnaast zijn ook uw redenen om naar de huiskerk te gaan en zich uiteindelijk te bekeren niet aannemelijk. U gaf aan de islam en zelfs God afgezworen te hebben nadat u omwille van het drinken van alcohol zwaar gestraft werd. U moest hierdoor ook niets meer weten van andere religies (CGVS, p. 9). Na uw eerste bezoek aan de huiskerk had u zelf al door dat deze bijeenkomst met het christendom te maken had (CGVS, p. 15). Het is dan ook bijzonder vreemd dat u, gelet op uw afkeer tegenover religie en gelet op het feit dat u al van bij aanvang door had dat het met het christendom te maken had, toch nog twee maanden lang naar de vieringen bleef gaan vooraleer u zelf overtuigd geraakte van het christendom en er interesse in begon te tonen (CGVS, p. 16). Dat u twee maanden lang naar de huiskerk kon gaan zonder overtuigd te zijn en interesse te tonen in het christendom, waarna u nog vier maanden langer bleef gaan zonder zich te bekeren (CGVS, p. 16) en dat op die bijeenkomsten ook nog anderen aanwezig waren die

nog steeds moslim waren (CGVS, p. 13), kan niet overtuigen binnen de Iraanse context. Het risico dat de andere huiskerkleden hierdoor liepen is immers immens.

De ongeloofwaardigheid van voorgaande elementen wordt enkel nog versterkt door het feit dat u bij de DVZ aanvankelijk aangaf zich pas in de EU tot het christendom te hebben bekeerd (Verklaring DVZ, vraag 9, ingevuld bij de DVZ op 30 oktober 2019), terwijl u een jaar later op de DVZ (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, ingevuld op de DVZ op 11 september 2020) alsook op het CGVS verklaarde dat u zich twee maanden voor uw vertrek uit Iran reeds bekeerde (CGVS, p. 16-17). Hiermee geconfronteerd ontkennde u dit ooit gezegd te hebben (CGVS, p. 20). Het louter ontkennen van één van beide versies kan de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheffen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u in Iran kennis gemaakt heeft met en zich bekeerd heeft tot het christendom door R.B.. Bijgevolg kan er evenmin nog enig geloof gehecht worden aan de problemen met de Iraanse autoriteiten die u naar aanleiding van uw beweerde bekering tot het christendom ondervonden heeft, met name het langskomen van de autoriteiten bij uw werk en de huiszoeking in uw woning.

Dat er hieraan geen geloof gehecht kan worden, blijkt bovendien uit een aantal tegenstrijdige en merkwaardige elementen in uw verklaringen aangaande uw problemen met de Iraanse autoriteiten. Vooreerst vermeldde u tijdens uw onderhoud bij de DVZ op geen enkele manier de inval die bij u thuis plaatsvond. Hiermee geconfronteerd rechtvaardigde u dit door te stellen dat er u gevraagd werd om kort te antwoorden en u verder niets moest zeggen (CGVS, p. 20). Nochtans werd u er bij het invullen van de CGVS-vragenlijst op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat er verwacht wordt dat, weliswaar in het kort doch nauwkeurig, alle redenen weergegeven worden waarom u bij een terugkeer naar uw land van herkomst problemen riskeert en dat hierbij een overzicht dient gegeven te worden van alle feiten die tot uw vlucht hebben geleid (Vragenlijst CGVS, vragen 1 en 3.5, ingevuld bij de DVZ op 11 september 2020). Dat u over deze inval met geen woord gerept heeft op de DVZ omdat u kort moest antwoorden kan niet overtuigen daar u ook bij de expliciete vragen naar andere problemen met de autoriteiten en of u nog iets wenste toe te voegen telkens negatief antwoordde, ofschoon u daar duidelijk de kans kreeg eventuele aanvullingen te formuleren (Vragenlijst CGVS, vraag 3.7 en 3.8, ingevuld bij de DVZ op 11 september 2020). Er mag bovendien van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij van zodra hij hiertoe de gelegenheid heeft op een spontane wijze vertelt over de redenen waarom hij zijn land van herkomst verlaten heeft, wat u naliet te doen. Vervolgens legt u tegenstrijdige verklaringen af over wat er met uw identiteitsdocumenten gebeurd is. Aan het begin van uw onderhoud op het CGVS verklaarde u dat uw identiteitsdocumenten zich nog bij u thuis in Iran bevonden en dat u ze moeilijk naar België kon krijgen (CGVS, p. 2). Later verklaarde u dat uw identiteitsdocumenten tijdens de inval bij u thuis meegenomen werden en dat bij uw laatste contact met uw ouders uw identiteitsdocumenten nog steeds bijgehouden werden (CGVS, p. 19). Na confrontatie verklaarde u niet te weten wat u moest antwoorden en daarom zei dat ze waarschijnlijk thuis lagen (CGVS, p. 20). Deze verklaring kan echter op geen enkele manier verklaren waarom u zou verklaren dat deze meegenomen werden door de autoriteiten en dat deze volgens uw familie nog steeds ingehouden worden. Daarnaast is het ook zeer bevreemdend dat u aan het begin van uw onderhoud zei dat u na uw vertrek uit Iran van uw nonkel hoorde dat de autoriteiten bij u thuis langs geweest waren en dat u via uw ouders geen informatie bekwam (CGVS, p. 4). Nadien verklaarde u dat uw vader u twee dagen na de inval hiervan op de hoogte bracht terwijl u nog bij uw nonkel in Iran was (CGVS, p. 19).

In het licht van al het voorgaande kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen in Iran kennis gemaakt te hebben met het christendom en zich bekeerd te hebben, noch aan de problemen die u met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van uw interesse in het christendom ondervonden zou hebben.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran elke geloofwaardigheid ontberen, vormt bovendien een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa, ter staving waarvan u twee attesten van de kerk in Doornik en enkele foto's neerlegde. Gezien uw kerkbezoek een voortzetting is van uw beweerde contact met het christendom in Iran, daar waar dit contact met het christendom in Iran niet geloofwaardig is, kan er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht worden. Het CGVS betwist niet dat u in Doornik naar de kerk gaat, maar dit blijkt dan ook louter omwille van opportunistische redenen te zijn. Dit blijkt eveneens uit het feit dat de vieringen in het Frans verlopen, u het Frans niet voldoende machtig bent en er sinds drie maanden na uw aankomst niet langer een tolk beschikbaar was waardoor u niet echt begreep wat er gezegd wordt (CGVS, p. 10-11).

De door u neergelegde attesten wijzen eveneens op deze taalproblematiek. Uw kerkbezoek in België toont bijgevolg de oprechtheid van uw bekering niet aan aangezien duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Uw attesten van de kerk in Doornik en de foto's van uw christelijke activiteiten in België getuigen dus louter van een formele bekering en niet van een werkelijke verinnerlijkte bekering.

Uw activiteiten op de sociale media – u bezit een facebookprofiel en brengt hierop de christelijke boodschap over brengen aan anderen (CGVS, p. 4-5) - doen aan voorgaande vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van uw geloofsbelijdenis geen afbreuk. Immers, gelet op uw ongeloofwaardige bekering tot het christendom en bijgevolg het onoprechte karakter van uw facebookposts, blijkt uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van uw sociale media uit te wissen.

Betreffende de door u in België uitgevoerde geloofsactiviteiten – uw kerkgang, uw Bijbelstudie en de verkondiging van uw geloof middels uw facebookprofiel - kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat uw bekering tot het christendom is ingegeven door een werkelijke, verinnerlijkte bekering, noch dat u omwille van uw opportunistische bekering een gegronde vrees voor vervolging zou moeten koesteren bij een eventuele terugkeer naar Iran.

Volledigheidshalve kan met betrekking tot de door u geschetste problemen met de Iraanse autoriteiten in 1392 (2013/2014), met name een veroordeling wegens het drinken van alcohol, wat werd bestraft met zweepslagen en een geldboete (CGVS, p. 6-7), vermeld worden dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze door u geschetste vervolging/ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Dit eenmalig incident deed zich immers enkele jaren voor u Iran besloot te verlaten voor, uw dossier in deze werd volgens uw verklaringen afgesloten, en het vormde voor u naar eigen zeggen niet de aanleiding om Iran te verlaten. U stelde expliciet hierom geen angst meer te hebben (CGVS, p. 6-7). Het is bovendien niet onoverkomelijk om bij een eventuele terugkeer naar Iran eenvoudigweg geen alcohol meer te nuttigen.

De informatie waarop het CGVS zich in deze beslissing beroept, is in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit staan niet ter discussie. Het screenshot van een van uw geblokkeerde facebookaccounts heeft geen relevantie voor uw verzoek om internationale bescherming; u weet namelijk zelf niet om welke reden dit account geblokkeerd is (CGVS, p. 4-5). De overige documenten kwamen hierboven reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980. Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Na een korte theoretische uiteenzetting, licht verzoeker toe als volgt:

“II.1.4 Verwerende partij stelt eerstens dat verzoekende partij geen eenduidige verklaringen zou hebben afgelegd over haar reisweg -quod certe non:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft verklaard dat haar reisweg reeds meer dan 6 jaar geleden was op het ogenblik dat zij gehoord werd. Zij kan zich onmogelijk nog in detail herinneren hoe zij heeft gereisd en hoelang zij overal heeft verbleven. Verzoekende partij heeft een vals paspoort gehad, maar heeft daarmee nooit het vliegtuig genomen, zij heeft de grens overgestoken met de vrachtwagen. Bij de DVZ – waar het gehoor erg chaotisch en kort verliep – heeft men verzoekende partij klaarblijkelijk verkeerd begrepen. Verzoekende partij volhardt dan ook in haar verklaringen zoals gedaan op het CGVS. Zij heeft haar paspoort in een van de landen waar zij passeerde weggesmeten, maar weet niet exact meer waar.

II.1.5. Verwerende partij stelt vervolgens niet overtuigd te zijn over ‘de gang van zaken’ en hoe zij geïntroduceerd werd tot het christendom door R.:

[citaat bestreden beslissing]

R. en verzoekende partij kende elkaar al een hele tijd en hadden verschillende gesprekken gevoerd. R. had ook aangevoeld dat verzoekende partij in de knoop zat met zichzelf en met haar geloof. Hij heeft verzoekende partij dan ook volledig vrijblijvend meegenomen naar een huiskerk zodat hij kennis zou maken met het christendom, zonder enige bijkomende verplichting. Hij deed het inderdaad af als een bijeenkomst van vrienden en nodigde verzoekende partij uit om ook mee te komen. De reden waarom hij niet expliciet vermeldde dat het om een huiskerk ging, was vermoedelijk deels om ook zichzelf te beschermen. Hij gaf zo weinig mogelijk informatie en liet verzoekende partij alles zelf ontdekken.

p. 15 CGVS

[Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 15]

P. 13 CGVS

[Ibid., p. 13]

p. 14 CGVS

[Ibid., p. 14]

Verzoekende partij had inderdaad het geloof (meer bepaald de islam) afgezworen nadat zij zwaar mishandeld werd voor het drinken van alcohol. Echter, dat betekent niet dat zij niet openstond voor het christendom. Zoals hierboven reeds aangehaald, werd haar niets opgedrongen door R.B. en/of de andere kerkgangers. Zij heeft alles op haar eigen tempo ontdekt en beslist om zich te bekeren. P. 16 CGVS

[Ibid., p. 16]

Verwerende partij doet uitschijnen alsof religie een exacte wetenschap is, terwijl het een innerlijk proces is die niet op zwart-wit kan worden aangetoond.

II.1.6 Daar waar verzoekende partij haar voortgezette engagement en geloofsbeleving heeft trachten te bewijzen door getuigenissen van de kerkgangers, stelt verwerende partij het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

De redenering van verwerende partij slaat nergens op! Het is niet omdat zij niet alles verstond wat er gezegd werd tijdens de vieringen dat het uit ‘opportunistische beweegredenen’ was dat zij deelnam aan deze vieringen. Had zij een tolk moeten aanvragen bij verwerende partij? Bovendien zijn er niet alleen vieringen die verzoekende partij bijwoonde, maar ook allerlei andere activiteiten waaraan zij deelnam. Het feit dat zij ondanks de moeilijkheden en de taalbarrière bleef gaan naar de vieringen en deelnam aan de activiteiten, toont des te meer haar engagement en toegewijtheid aan het geloof aan. P. 10-11 CGVS

[Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 10-11]

II.1.7. Verwerende partij haalt vervolgens vermeende tegestellingen aan tussen de verklaringen van verzoekende partij op het CGVS en haar gehoor op het CGVS - quod certe non:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij zoekt tegenstrijdigheden die er geen zijn. Bij de DVZ heeft men haar duidelijk verkeerd begrepen, maar dit hoeft ook niet te verbazen gezien het gesprek zeer kort en chaotisch verliep waar verzoekende partij geregeld onderbroken werd met de mededeling dat zij geen details hoefde te vertellen en dat zij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om alles uitgebreid te vertellen.

Deze redenering van verwerende partij toont een volledig gebrek aan inlevingsvermogen in de situatie van verzoekende partij.

Dergelijke redenering en motivering op basis van een subjectief aanvoelen, snijdt geen hout en maakt het voor verzoekende partij onmogelijk om haar geloofsovertuiging aan te tonen.

De Iraanse autoriteiten zijn op de hoogte van haar bekering en vielen binnen in haar bureau en haar huis in Iran: p. 4 CGVS

II.1.8 Verzoekende partij heeft herhaaldelijk aangegeven niet terug te kunnen naar Iran omwille van haar geloofsovertuiging en de vrees voor haar leven.

Op afvalligheid staat immers nog steeds de doodstraf in Iran:

"(...) Evenals in sommige andere islamitische landen maakt in Iran de doodstraf deel uit van de sharia, de islamitische wetgeving. De doodstraf kan hierdoor worden opgelegd door religieuze rechtbanken voor onder meer moord, prostitutie, pornografie, homoseksueel contact tussen volwassenen, afvalligheid van de islam en overspel. (...) »

En

"In Iran is met name de overheid verantwoordelijk voor de vervolging van christenen. Zij beschouwt het christendom als westerse invloed, een bedreiging voor het islamitische karakter van de staat. De Iraanse bevolking staat over het algemeen minder vijandig tegenover christenen uit traditionele kerken. Maar moslimbekeerlingen moeten voor hun veiligheid hun geloof vaak geheimhouden.

De situatie voor christenen Iran telt twee groepen christenen: zij die van oorsprong al christen zijn, en moslimbekeerlingen. Het bestaan van de eerste groep wordt geaccepteerd, al worden zij wel gezien als tweederangsburgers. Zij mogen het Evangelie niet met moslims delen en hun kinderen volgen verplicht islamitisch onderwijs. De tweede groep christenen betaalt een hoge prijs. Zij mogen geen kerkdiensten bezoeken. Zelfs het bezit van christelijke boeken in het Perzisch is ten strengste verboden. Zij hoeven ook geen steun te verwachten van hun familie of de gemeenschap. Die schamen zich voor hen en leggen beperkingen op om hen terug te laten keren naar de islam. Christenen die betrapt worden op – of verdacht worden van – evangelisatieactiviteiten, worden gearresteerd en krijgen lange gevangenisstraffen. Voorbeelden van vervolging

- Samenkomsten van christenen die niet tot traditionele kerken horen, zijn verboden. Als huiskerken ontdekt worden, moeten zij hun activiteiten staken. Hun leiders verdwijnen vaak in de gevangenis.*

- Zelfs de 65-jarige Ruhsari werd gearresteerd, toen ze met vier andere vrouwen vlak voor Kerst in haar huis zat. Ze werd tien dagen lang dag en nacht ondervraagd en beschuldigd van "handelen tegen de nationale veiligheid". Na betaling van ruim 6.000 euro werd ze weer vrijgelaten. Dit soort politieacties komt steeds vaker voor.*

- In 2019 werd een traditionele, Assyrische kerk door de autoriteiten gesloten. Agenten bestormden het gebouw, vervingen de sloten en haalden het kruis van de toren. De reden van de sluiting is niet bekend."5*

Overall worden bekeerde christenen opgepakt en veroordeeld tot de doodstraf:

"Vier christelijke bekeerlingen werden gearresteerd en overgebracht naar de Lakan-gevangenis in Rasht HRANA News Agency - Op donderdag 16 mei werden vier gedetineerde christelijke bekeerlingen overgebracht naar de Lakan-gevangenis in Rasht vanwege hun onvermogen om borgtocht te betalen. Deze burgers waren eerder gedagvaard voor de Revolutionaire Rechtbank van deze stad en werden gearresteerd nadat ze op de hoogte waren gebracht van de beschuldigingen en borgtocht waren ingesteld.

Volgens het persbureau HRANA, onder vermelding van Mohabbat News, werden op donderdag 16 mei 2016 vier gedetineerde christelijke bekeerlingen overgebracht naar de Lakan-gevangenis in Rasht omdat ze niet in staat waren om borgtocht te betalen.

De identiteit van drie van deze burgers; Moslim Rahimi, Ramin Hassanpour en Katherine Sajjadpour (vrouw van Ramin Hassanpour) worden genoemd.

Volgens het rapport werden de christelijke bekeerlingen in februari vorig jaar bij hen thuis ondervraagd na de aanwezigheid van veiligheidsagenten, en nadat ze hun persoonlijke bezittingen en documenten in beslag hadden genomen, kregen ze te horen dat ze binnenkort voor de rechtbank zouden worden gedagvaard.

Deze burgers waren eerder tijdens een telefoongesprek naar afdeling 10 van de Revolutionaire Rechtbank van Rasht gedagvaard en nadat ze op de hoogte waren gebracht van de beschuldigingen, werd voor elk van deze personen een borgtocht van 500 miljoen Tomans ingesteld.

Het rapport citeerde een geïnformeerde bron die zei: "Ze werden beschuldigd van" lidmaatschap van een huiskerk genaamd de Kerk van Iran ".

Opgemerkt moet worden dat ondanks het feit dat christenen bij wet worden erkend als een religieuze minderheid, de veiligheidsdiensten nog steeds met bijzondere gevoeligheid de kwestie van moslims die zich tot het christendom bekeren nastreven en hard optreden tegen activisten op dit gebied.

Omgaan met christelijke bekeerlingen in Iran vindt plaats in een tijd waarin, volgens artikel 18 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en artikel 18 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, iedereen recht heeft op vrijheid van godsdienst en overtuiging. En openlijk of in het geheim."

Verzoekende partij begrijpt dan ook niet hoe verwerende partij kan stellen dat verzoekende partij op een veilige manier zou kunnen terug keren naar Iran.

II.1.9. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

II.1.10. De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan het asielrelaas. De verzoekende partij heeft wel degelijk een geloofwaardig asielrelaas.

II.1.11 De thans bestreden beslissing is niet gesteund op daadwerkelijke tegenstrijdigheden of omissies, doch enkel op kleine onbenullige verklaringen. Verzoekende partij heeft hierboven de argumenten van verwerende partij weerlegd en aangetoond waarom zij weldegelijk meent in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Verwerende partij is op zijn minst onredelijk te werk gegaan bij de beoordeling van het asielgehoor en asielrelaas van verzoekende partij.

II.1.12. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen."

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekers verweer in zijn verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het volharden in een vrees voor vervolging, het poneren van blote beweringen en het bekritisieren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de bestreden beslissing. Uit wat volgt zal echter blijken dat verzoeker geen argumenten aanhaalt die van die aard zijn de vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de bestreden beslissing bij dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeker zijn voorgehouden bekering tot het christendom en christelijke activiteiten in Iran, noch aan de problemen die hij hierdoor zou gekend hebben in Iran en het feit dat hij omwille van zijn vermeende bekering een gegronde vrees voor vervolging heeft bij een terugkeer naar Iran.

Waar verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen tracht te verklaren door aan te voeren dat hij verkeerd begrepen werd tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat dit interview kort en chaotisch verliep en dat hij voortdurend werd onderbroken met de mededeling dat hij geen details hoefde te vertellen, wijst de Raad erop dat dit een vage en blote *post-factum* bewering betreft. Verzoeker maakte bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud geen opmerkingen bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hoewel hij hier uitdrukkelijk naar gevraagd werd en er aldus van hem kan worden verwacht dat hij dergelijke problemen zou vermelden (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 2). Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. Bovendien betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden kernelementen van verzoekers relaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij deze elementen correct weergeeft. Voorts merkt de Raad nog op dat, zelfs al valt niet uit te sluiten dat niet elk interview in optimale omstandigheden plaatsvindt, dan nog dient verzoeker *in concreto* aan te tonen dat wat in de DVZ-verklaring werd opgenomen, niet overeenstemt met wat hij werkelijk heeft verklaard, *quod non*.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen in het Farsi en dat hij deze vervolgens ondertekende zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om correcties aan te brengen, zodat hij zich akkoord verklaard heeft met de inhoud

ervan. Evenmin bracht hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud enige correcties aan op zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad merkt dus op dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische misverstanden of fouten tijdens het interview bij aanvang van de procedure op te werpen. Het verweer in het verzoekschrift biedt geen afdoende verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud, namelijk de loutere volharding in zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker gaat er met dit verweer bovendien nog aan voorbij dat ook zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud onderling tegenstrijdig werden bevonden.

De bestreden beslissing oordeelde vooreerst op pertinente en correcte wijze dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn reisweg. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat deze feiten meer dan zes jaar voor zijn persoonlijk onderhoud plaatsvonden. De Raad is evenwel van oordeel dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming (in staat is om voldoende) coherente en gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen aflegt over zijn reisweg en de identiteitsdocumenten waarmee hij deze reis heeft afgelegd, ook wanneer deze feiten zich reeds meer dan zes jaar geleden hebben afgespeeld. Verzoekers reisweg betreft immers een relevant element van zijn verzoek om internationale bescherming. Dat verzoeker niet meer zou weten waar hij zijn paspoort heeft weggesmeten, biedt, nog daargelaten het feit dat dit een blote *post-factum* bewering betreft, dus geen afdoende verschoning voor verzoekers tegenstrijdige verklaringen over zijn reisweg.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaringen met betrekking tot zijn ontmoeting met R. en zijn introductie in de huiskerk, doch hiermee kan hij geen afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing, omtrent deze verklaringen gedane, pertinente en correcte vaststellingen. Verzoeker licht nog toe dat hij verschillende gesprekken gevoerd had met R. en dat R. gemerkt had dat verzoeker in de knoop zat met zichzelf en zijn geloof, zodat hij hem geheel vrijblijvend meenam naar een huiskerk. Dit betreft echter een loutere *post-factum* bewering. Uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud kan er immers niet worden afgeleid dat verzoeker reeds eerder gesprekken voerde met R. over religie of enige interesse vertoonde in het christendom. Verzoeker verklaarde bovendien zelf dat hij op het moment van het bezoek van de huiskerk niet wist "*wat die mensen in dat huis deden*" (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 14) en dat hij pas twee maanden later enige interesse begon te vertonen in het christendom (*Ibid.*, p. 16). Aldus kon de bestreden beslissing met reden oordelen dat het niet aannemelijk is dat R. verzoeker zonder verdere uitleg, en zonder dat verzoeker reeds enige interesse vertoonde in het christendom, zou meenemen naar een huiskerk, gelet op de risico's die dit met zich mee kan brengen in de Iraanse context, zoals deze blijkt uit de beschikbare informatie (Landeninformatie, stuk 6, nr. 2). Hieruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten raids uitvoeren op huiskerken, temeer wanneer deze zich bezighouden met bekeringsactiviteiten, en dat de leden van deze huiskerken gearresteerd en vervolgd kunnen worden, hetgeen nog bevestigd wordt door verzoekers verklaringen over de problemen die hij zou hebben gekend in Iran. Het verweer dat R. niet expliciet vermeldde dat het om een huiskerk ging, vermoedelijk om zichzelf te beschermen, betreft een loutere bewering die hoe dan ook geen afdoende verklaring biedt waarom R. het risico zou nemen om verzoeker mee te nemen naar een huiskerk, en dit terwijl uit verzoekers verklaringen nog niet kan worden afgeleid dat hij enige concrete interesse vertoonde in het christendom.

Verzoeker voert nog aan dat hij de islam had afgezworen doch dat dit niet betekende dat hij niet openstond voor het christendom en dat een bekering een innerlijk proces is. De Raad herhaalt dat uit de verklaringen van verzoeker, waaruit hij zelf citeert, blijkt dat hij pas twee maanden na zijn bezoeken aan de huiskerk interesse begon te vertonen in het christendom (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 16). De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, gelet op zijn afvalligheid van religie en het feit dat hij reeds bij de eerste bijeenkomst wist dat deze met het christendom te maken had (*Ibid.*, p. 15), nog twee maanden naar deze bijeenkomsten ging alvorens enige interesse te vertonen in het christendom. Het verweer in het verzoekschrift kan evenmin afbreuk doen aan de correcte en pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het in de Iraanse context, zoals hierboven reeds uiteengezet, niet aannemelijk is dat verzoeker en, volgens zijn verklaringen, ook andere moslims (*Ibid.*, p. 13), zonder enige interesse in het christendom of zonder zich tot het christendom te bekeren maandenlang de huiskerk konden bezoeken. De Raad wijst hierbij immers andermaal op de risico's die dit met zich meebrengt voor de christelijke kerkleden. De Raad treedt de bestreden beslissing aldus bij dat verzoekers verklaringen over zijn kennismaking met het christendom ongeloofwaardig zijn, hetgeen op ernstige wijze afbreuk doet aan zijn verklaringen over zijn oprechte bekering.

Met het louter herhalen van zijn verklaringen over de inval in zijn huis door de Iraanse autoriteiten, doet verzoeker voorts geen afbreuk aan de correcte en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing op basis waarvan genoegzaam blijkt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

De bestreden beslissing oordeelde immers terecht dat verzoeker tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen hierover, gezien (i) verzoeker deze inval niet vermeldde tijdens het interview bij aanvang van de procedure, (ii) hij tijdens het persoonlijk onderhoud tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn identiteitsdocumenten en (iii) het feit of hij via zijn ouders informatie bekam over deze inval. Verzoeker dient deze motieven aan de hand van concrete argumenten en elementen te weerleggen of te ontkrachten, waarbij hij echter in gebreke blijft.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde bekering tot het christendom in Iran, aan de concrete, hieruit voortgesproten problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoeker aangehaalde, vrees voor vervolging. De bestreden beslissing kon hieruit terecht besluiten dat, gezien verzoeker kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn beweerde bekering tot het christendom, zijn religieuze activiteiten in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging doch een louter opportunistisch karakter hebben. De bestreden beslissing wees er hierbij ten overvloede nog op dat: *“Dit blijkt eveneens uit het feit dat de vieringen in het Frans verlopen, u het Frans niet voldoende machtig bent en er sinds drie maanden na uw aankomst niet langer een tolk beschikbaar was waardoor u niet echt begreep wat er gezegd wordt (CGVS, p. 10-11)”*. Verzoeker ontkent en bekritiseert deze vaststelling in de bestreden beslissing en meent dat het feit dat hij, ondanks de taalbarrière, deelnam aan christelijke vieringen en activiteiten net zijn engagement en toegewijdsheid aan het christendom aantoonst. Verzoeker kan hierin echter niet worden gevolgd, gezien er, indien hij zich daadwerkelijk oprecht bekeerde tot het christendom, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij serieuze inspanningen zou leveren om zich te verdiepen in zijn nieuwe geloofsleer, de geloofspraktijk en de kerkgang en zich niet zou beperken tot het deelnemen aan vieringen en activiteiten waarbij hij niet begrijpt wat er wordt gezegd. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker met dit verweer en het herhalen van zijn verklaringen over zijn christelijke activiteiten in België niet kan aantonen dat zijn aanwezigheid en engagement zijn ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement en niet louter een opportunistisch karakter hebben.

Volgende motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Vooreerst legt u een veelvoud van tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw reisweg. Enerzijds verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met het vliegtuig Iran verlaten te hebben in het bezit van een vals paspoort (Verklaring DVZ, vraag 37, ingevuld bij de DVZ op 30 oktober 2019). Op het CGVS daarentegen verklaarde u met de vrachtwagen de grens overgestoken te hebben zonder ooit gebruik gemaakt te hebben van uw vals paspoort (CGVS, p. 12). Het louter bevestigen van de versie op het CGVS kan niet weerhouden worden als rechtvaardiging voor dergelijke inconsistentie (CGVS, p. 19). Vervolgens bent u ook tegenstrijdig over wat u met uw vals paspoort deed. Aanvankelijk smeedt u dat weg in Servië (CGVS, p. 3) om later te verklaren dat u dit in Turkije wegsmeedt (CGVS, p. 12-13). Na confrontatie verklaarde u niet meer te weten waar u dit wegsmeedt en dat het al zes jaar geleden was (CGVS, p. 19-20). Bovendien verklaarde u bij de DVZ dat Servië uw eindbestemming was, maar dat u er nooit geweest bent (Verklaring DVZ, vraag 36, ingevuld bij de DVZ op 30 oktober 2019), terwijl u op het CGVS meermaals zei door Servië gepasseerd te zijn (CGVS, p. 3 en 12-13). Na confrontatie verklaarde u dat u er wel degelijk geweest was - u moest er immers passeren want anders kon u niet naar Kroatië gaan - en dat u er sowieso moest passeren want u had er een visum voor (CGVS, p. 20). Deze rechtvaardiging kan gezien uw expliciete uitleg in oktober 2019 niet weerhouden worden. Bovendien is het zeer vreemd dat u verklaarde daar geweest te zijn aangezien u een visum voor Servië had. U had uw paspoort immers luidens uw laatste versie weggesmeten in Turkije en ging de grenzen illegaal over zonder langs de grenscontrole te passeren (CGVS, p. 12-13). Gelet op bovenstaande elementen kan niet langer geloof gehecht worden aan uw reisweg of uw verklaringen met betrekking tot uw paspoort. Bovenstaande vaststellingen doen sterk vermoeden dat u uw paspoort doelbewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties omdat er hierin mogelijks informatie staat die niet met uw verklaringen die u op het CGVS aflegde overeenstemmen. Dit ondermijnt tevens uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens kan van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd verwacht worden dat hij gedetailleerd, consistent en coherent kan vertellen over het proces van zijn bekering en zijn geloofspraktijk, zeker gezien de Iraanse context, waar een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is en waar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker.

Uw verklaringen over uw bekeringsproces kunnen evenwel geenszins overtuigen. Binnen diezelfde Iraanse context is het ongehoord dat iemand die u niet kent en die voordien nooit met u over het christendom gesproken had u zonder ook maar iets van uitleg te geven mee zou nemen naar een huiskerk, zeggen dat het een bijeenkomst van kameraden was en u moest meegaan (CGVS, p. 15).

Dat u gewoon kon binnenlopen zonder dat er u vragen gesteld werden enkel en alleen omdat u met R.B. mee was (CGVS, p. 16), overtuigt hoegenaamd niet. Dat hij u naar meerdere bijeenkomsten mee zou nemen en u pas na de derde bijeenkomst zou vertellen dat het om een bijeenkomst van een huiskerk ging (CGVS, p. 15), maakt uw uitleg nog ongeloofwaardiger. Dat een gewone bekeerling dit al zou doen is ongeloofwaardig, maar dat een Armeniër als R.B. (CGVS, p. 9 en 13) dit zou doen tart, gelet op de Iraanse context en de situatie voor Armeniërs, alle realiteitszin. Deze praktijken gaan ook in tegen de veiligheidsmaatregelen die luidens uw verklaringen golden in uw huiskerk, zoals niets zeggen over de huiskerk, waar de bijeenkomsten doorgingen of wat u daar deed (CGVS, p. 17).

Daarnaast zijn ook uw redenen om naar de huiskerk te gaan en zich uiteindelijk te bekeren niet aannemelijk. U gaf aan de islam en zelfs God afgezworen te hebben nadat u omwille van het drinken van alcohol zwaar gestraft werd. U moest hierdoor ook niets meer weten van andere religies (CGVS, p. 9). Na uw eerste bezoek aan de huiskerk had u zelf al door dat deze bijeenkomst met het christendom te maken had (CGVS, p. 15). Het is dan ook bijzonder vreemd dat u, gelet op uw afkeer tegenover religie en gelet op het feit dat u al van bij aanvang door had dat het met het christendom te maken had, toch nog twee maanden lang naar de vieringen bleef gaan vooraleer u zelf overtuigd geraakte van het christendom en er interesse in begon te tonen (CGVS, p. 16). Dat u twee maanden lang naar de huiskerk kon gaan zonder overtuigd te zijn en interesse te tonen in het christendom, waarna u nog vier maanden langer bleef gaan zonder zich te bekeren (CGVS, p. 16) en dat op die bijeenkomsten ook nog anderen aanwezig waren die nog steeds moslim waren (CGVS, p. 13), kan niet overtuigen binnen de Iraanse context. Het risico dat de andere huiskerkleden hierdoor liepen is immers immens.

De ongeloofwaardigheid van voorgaande elementen wordt enkel nog versterkt door het feit dat u bij de DVZ aanvankelijk aangaf zich pas in de EU tot het christendom te hebben bekeerd (Verklaring DVZ, vraag 9, ingevuld bij de DVZ op 30 oktober 2019), terwijl u een jaar later op de DVZ (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, ingevuld op de DVZ op 11 september 2020) alsook op het CGVS verklaarde dat u zich twee maanden voor uw vertrek uit Iran reeds bekeerde (CGVS, p. 16-17). Hiermee geconfronteerd ontkende u dit ooit gezegd te hebben (CGVS, p. 20). Het louter ontkennen van één van beide versies kan de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheffen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u in Iran kennis gemaakt heeft met en zich bekeerd heeft tot het christendom door R.B.. Bijgevolg kan er evenmin nog enig geloof gehecht worden aan de problemen met de Iraanse autoriteiten die u naar aanleiding van uw beweerde bekering tot het christendom ondervonden heeft, met name het langskomen van de autoriteiten bij uw werk en de huiszoeking in uw woning.

Dat er hieraan geen geloof gehecht kan worden, blijkt bovendien uit een aantal tegenstrijdige en merkwaardige elementen in uw verklaringen aangaande uw problemen met de Iraanse autoriteiten. Vooreerst vermeldde u tijdens uw onderhoud bij de DVZ op geen enkele manier de inval die bij u thuis plaatsvond. Hiermee geconfronteerd rechtvaardigde u dit door te stellen dat er u gevraagd werd om kort te antwoorden en u verder niets moest zeggen (CGVS, p. 20). Nochtans werd u er bij het invullen van de CGVS-vragenlijst op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat er verwacht wordt dat, weliswaar in het kort doch nauwkeurig, alle redenen weergegeven worden waarom u bij een terugkeer naar uw land van herkomst problemen riskeert en dat hierbij een overzicht dient gegeven te worden van alle feiten die tot uw vlucht hebben geleid (Vragenlijst CGVS, vragen 1 en 3.5, ingevuld bij de DVZ op 11 september 2020). Dat u over deze inval met geen woord gerept heeft op de DVZ omdat u kort moest antwoorden kan niet overtuigen daar u ook bij de expliciete vragen naar andere problemen met de autoriteiten en of u nog iets wenste toe te voegen telkens negatief antwoordde, ofschoon u daar duidelijk de kans kreeg eventuele aanvullingen te formuleren (Vragenlijst CGVS, vraag 3.7 en 3.8, ingevuld bij de DVZ op 11 september 2020). Er mag bovendien van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij van zodra hij hiertoe de gelegenheid heeft op een spontane wijze vertelt over de redenen waarom hij zijn land van herkomst verlaten heeft, wat u naliet te doen. Vervolgens legt u tegenstrijdige verklaringen af over wat er met uw identiteitsdocumenten gebeurd is. Aan het begin van uw onderhoud op het CGVS verklaarde u dat uw identiteitsdocumenten zich nog bij u thuis in Iran bevonden en dat u ze moeilijk naar België kon krijgen (CGVS, p. 2). Later verklaarde u dat uw identiteitsdocumenten tijdens de inval bij u thuis meegenomen werden en dat bij uw laatste contact met uw ouders uw identiteitsdocumenten nog steeds bijgehouden werden (CGVS, p. 19). Na confrontatie verklaarde u niet te weten wat u moest antwoorden en daarom zei dat ze waarschijnlijk thuis lagen (CGVS, p. 20). Deze verklaring kan echter op geen enkele manier verklaren waarom u zou verklaren dat deze meegenomen werden door de autoriteiten en dat deze volgens uw familie nog steeds ingehouden worden.

Daarnaast is het ook zeer bevreemdend dat u aan het begin van uw onderhoud zei dat u na uw vertrek uit Iran van uw nonkel hoorde dat de autoriteiten bij u thuis langs geweest waren en dat u via uw ouders geen informatie bekwam (CGVS, p. 4). Nadien verklaarde u dat uw vader u twee dagen na de inval hiervan op de hoogte bracht terwijl u nog bij uw nonkel in Iran was (CGVS, p. 19).

In het licht van al het voorgaande kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen in Iran kennis gemaakt te hebben met het christendom en zich bekeerd te hebben, noch aan de problemen die u met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van uw interesse in het christendom ondervonden zou hebben.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran elke geloofwaardigheid ontberen, vormt bovendien een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa, ter staving waarvan u twee attesten van de kerk in Doornik en enkele foto's neerlegde. Gezien uw kerkbezoek een voortzetting is van uw beweerde contact met het christendom in Iran, daar waar dit contact met het christendom in Iran niet geloofwaardig is, kan er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht worden. Het CGVS betwist niet dat u in Doornik naar de kerk gaat, maar dit blijkt dan ook louter omwille van opportunistische redenen te zijn. Dit blijkt eveneens uit het feit dat de vieringen in het Frans verlopen, u het Frans niet voldoende machtig bent en er sinds drie maanden na uw aankomst niet langer een tolk beschikbaar was waardoor u niet echt begreep wat er gezegd wordt (CGVS, p. 10-11). De door u neergelegde attesten wijzen eveneens op deze taalproblematiek. Uw kerkbezoek in België toont bijgevolg de oprechtheid van uw bekering niet aan aangezien duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Uw attesten van de kerk in Doornik en de foto's van uw christelijke activiteiten in België getuigen dus louter van een formele bekering en niet van een werkelijke verinnerlijkte bekering.

Uw activiteiten op de sociale media – u bezit een facebookprofiel en brengt hierop de christelijke boodschap over brengen aan anderen (CGVS, p. 4-5) - doen aan voorgaande vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van uw geloofsbelijdenis geen afbreuk. Immers, gelet op uw ongeloofwaardige bekering tot het christendom en bijgevolg het onoprechte karakter van uw facebookposts, blijkt uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van uw sociale media uit te wissen.

Betreffende de door u in België uitgevoerde geloofsactiviteiten – uw kerkgang, uw Bijbelstudie en de verkondiging van uw geloof middels uw facebookprofiel - kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat uw bekering tot het christendom is ingegeven door een werkelijke, verinnerlijkte bekering, noch dat u omwille van uw opportunistische bekering een gegronde vrees voor vervolging zou moeten koesteren bij een eventuele terugkeer naar Iran.

Volledigheidshalve kan met betrekking tot de door u geschetste problemen met de Iraanse autoriteiten in 1392 (2013/2014), met name een veroordeling wegens het drinken van alcohol, wat werd bestraft met zweepslagen en een geldboete (CGVS, p. 6-7), vermeld worden dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze door u geschetste vervolging/ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Dit eenmalig incident deed zich immers enkele jaren voor u Iran besloot te verlaten voor, uw dossier in deze werd volgens uw verklaringen afgesloten, en het vormde voor u naar eigen zeggen niet de aanleiding om Iran te verlaten. U stelde expliciet hierom geen angst meer te hebben (CGVS, p. 6-7). Het is bovendien niet onoverkomelijk om bij een eventuele terugkeer naar Iran eenvoudigweg geen alcohol meer te nuttigen.

De informatie waarop het CGVS zich in deze beslissing beroept, is in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit staan niet ter discussie. Het screenshot van een van uw geblokkeerde facebookaccounts heeft geen relevantie voor uw verzoek om internationale bescherming; u weet namelijk zelf niet om welke reden dit account geblokkeerd is (CGVS, p. 4-5). De overige documenten kwamen hierboven reeds aan bod."

Betreffende de door verzoeker geciteerde informatie inzake de algemene situatie voor christenen en bekeerlingen in Iran, herhaalt de Raad dat verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn christelijke activiteiten ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk daadwerkelijk christen te zijn, niet louter geïnspireerd zijn door opportunisme, en zich bij een terugkeer naar Iran als christen te zullen gedragen. Evenmin maakt hij *in concreto* aannemelijk dat hij bij een terugkeer door de Iraanse autoriteiten als christen zal gepercipieerd worden. De verwijzing naar algemene informatie over de vervolging van christenen en bekeerlingen in Iran is *in casu* aldus niet dienstig, nu verzoeker in gebreke blijft zijn persoonlijke situatie aannemelijk te maken en deze aan de algemene informatie te verbinden.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP